

2002-2005: Om ödets vägar och en märklig sten

Del 1, släktforskningen

Strax före påsk 2002 fick jag e-post från en kvinna som visade sig vara en borttappad kusin till min pappa.

Hon hade hittat min gammelfarfars namn på min släktforskningshemsida när hon letade efter syskon till sin farmor. Av henne fick jag en mailkopia från en Marianne Lundén, och som innehöll massor av namn vilka började med min gammelfarfars föräldrar.

Jag som inte visste mer om honom än att han hette Otto Renius Nilsson och var född i Högsby, Småland blev ju mycket intresserad. När jag stötte på ovanliga och intressanta namn långt ner i mailet blev det riktigt spännande. När jag sökte på Internet började jag ana att det bakom mina smålandsbönder till anfäder fanns mer än fattiga torpare och backstusittare.

Så blev jag medlem i släktföreningen och 2003 deltog jag och maken i släkträffen i Bråhult.

Del 2, flytten

Vi flyttade från Stockholm till Småland under sensommaren 2005. Men vi började leta efter en lagom liten gård redan för fyra år sedan. Vi började sökandet i Södermanland och vidare ner i Västergötland. Så köpte makens föräldrar en skogsgård i Östergötland och då vände vi blickarna ditåt. Men den i våra ögon ”perfekta” gården dök inte upp där heller.

Sommaren 2004 körde vi sonen till ett läger utanför Kalmar och passade på att ta en minisemester samtidigt. Vi hade bestämt att åka upp längs 34:an. När vi passerade en liten ort vid namn Ruda så frågade jag maken på skoj om vi inte skulle bosätta oss där. Jag tyckte det var ett lustigt namn och en så liten ort att vi nästan passerat innan jag fått ur mig meningen.

Efter några kilometer närmade vi oss Högsby och vi slogs av hur vackert det var där. När vi var i Bråhult året innan passerade vi norr om Högsby på väg 23. Jag blev genast förälskad i trakten och ville gärna flytta till min anfaders födelseort, men maken saknade ett öppet landskap och var inte alls intresserad av att leta hus där. Landskapet söder om Högsby är dock betydligt öppnare och nu blev han intresserad.

I mitten av maj 2005 när vi nästan gett upp drömmen om en liten gård så såg jag en annons om ett ställe i just Ruda i Högsby kommun. Eftersom fotografierna såg mer än intressanta ut så bokade vi tid med mäklaren för en titt. Och nu bor vi här, bara några få mil från Sabelskjölds gamla sätesgård Bråhult, och endast ett par kilometer ifrån Carl Jönsson Sabelskjölds första svärföräldrars säte, Åsebo herrgård. Hans första hustru är förövrigt begravd i Högsby kyrka.

Del 3, stenen

När jag fick kännedom om hembygdsföreningen i Högsby så blev jag genast medlem. Vid mitt andra besök där, i mitten av november 2005, så blev jag nyfiken på en bit kalksten med uthuggna ornamenteringar, som stod i en fönstersmyg halvt dold av gardinen.

Veckan efter frågade jag vad det var för sten, och fick till svar att man inte visste det men att stenen hade hittats i trädgården bakom Wickbergs konditori på Storgatan i Högsby. Det var 1973 när dåvarande ägarna grävde i rabatterna och hittade stenen där. När de sålde konditoriet och flyttade till Öland så skänkte man stenen till hembygdsföreningen.

Sedan stenen hittades för snart 33 år sedan har man funderat över vad den föreställer. En äldre man som intresserat sig mycket för stenen trodde att de två S-en upptill på den stor för Staby Skvadron, som en gång i tiden låg stationerade bara någon kilometer bort från Hembygdsföreningens fastighet. Att det fanns två stora S hade jag redan sett och skämtat om att det kanske stod för Sabelskjöld. Så lyftes stenen fram och jag såg att där även fanns en vapensköld, och att den helt överensstämde med Sabelskjölds vapen, sånär som på ena hörnet som var avslaget där sabeln ska vara. Jag trodde knappt mina ögon. Trots att den bara är en del av en större sten så är det inga tvivel om vad som är avbildat på den. Jag tog fram mitt medlemskort i släktföreningen och visade vapnet, och alla var överens om att visst var det samma vapen.

En man i hembygdsföreningen hade sin digitalkamera med och tog några bilder på stenen, och när jag fått dem med e-post skickade jag dem genast vidare till kassören i släktföreningen, Marianne Lindén, som blev mycket intresserad. Jag bjöd in Allan Olsson och Marianne Lindén för att se på stenen. Och ordföranden i hembygdsföreningen, Margareta Bäck, kontaktade lokaltidningarna som kom dit vid samma tillfälle och skrev om fyndet. Nu kan man ju verkligen börja fundera över det här med ödets vägar, efter alla dessa kringelkrokar som till slut ledde mig fram till en hittills okänd sten med Sabelskjöldarnas adelsvapen på.